

ΙΘ'. Ο ΘΕΙΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

ΣΤΟ ΜΕΤΑΕΙΪ, ὁ θεῖος Βασιλιάς εἶχε κατορθώσει, ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια πού βασανίζονταν, νὰ μαζέψει στρατὸ ἄρκετὸ καὶ νὰ ἐκστρατεύσει ἐναντίον τοῦ ἀνεψιοῦ του, τοῦ Βασιλιᾶ τῶν Μοιρολάτρων.

Καβαλίκεψε τὸ καλύτερό του ἄλογο, ἔζωσε τὸ μεγάλο του σπαθί, κι ἔβαλε τοὺς σαλπικγκτές του νὰ περπατοῦν μπροστὰ καὶ νὰ σημαίνουν τὸ θριαμβευτικὸ ἐμβατήριον.

— Τραβᾶτε ἴσια, παιδιά, φώναξε στοὺς στρατιῶτες του, καὶ θὰ μποῦμε ἀνεμπόδιστοι ὡς μέσα στὸ παλάτι τοῦ Ρήγα. Περπάτησαν κάμποσες ὥρες.

Κοιτάζοντας τοὺς κάμπους του, ὅπου τρία χρόνια πρῶ-
τύτερα εἶχε ἐπιστρέψει νικημένος καὶ ντροπιασμένος, ὁ θεῖος Βασιλιάς λογάριζε πὼς στὸ γυρισμό, αὐτὴ τὴ φορά, θὰ σέρνει πίσω του τὸν Ἀστόχαστο καὶ τὸ Βασιλόπουλο, δειμένος ἀπὸ τὸ λαϊμὸ στὴ σέλα τοῦ ἀλόγου του. Καὶ γελοῦσε μὲ γέλιο σατανικόν, καὶ μέσα του χαίρουνταν ἀπὸ πρὶν τὴ ντροπὴ καὶ τὰ δάκρυα τῶν ἀνεψιῶν του.

— Ἄχ ! Πόσο ἀκριβὰ θὰ μοῦ ξεπληρώσετε τὴ νίκη σας ἐκεῖνη ! μούγκρισε φροβερίζοντας τὸν ὀρίζοντα μὲ τὸ γρόθο του. Ἄλλὰ ἔξαφνα σταμάτησε κι ἔτριψε τὰ μάτια του. Ὅστε-
ρα κοίταξε πάλι μπροστὰ του, δεξιὰ, ἀριστερά, τσίμπτισε